IDA'S EERSTE PRIJS

door

BETSY

NIJKERK G.F. CALLENBACH

IDA's EERSTE PRIJS

EEN VERHAAL

DOOR

BETSY

TWEEDE DRUK

NIJKERK — G. F. CALLENBACH.

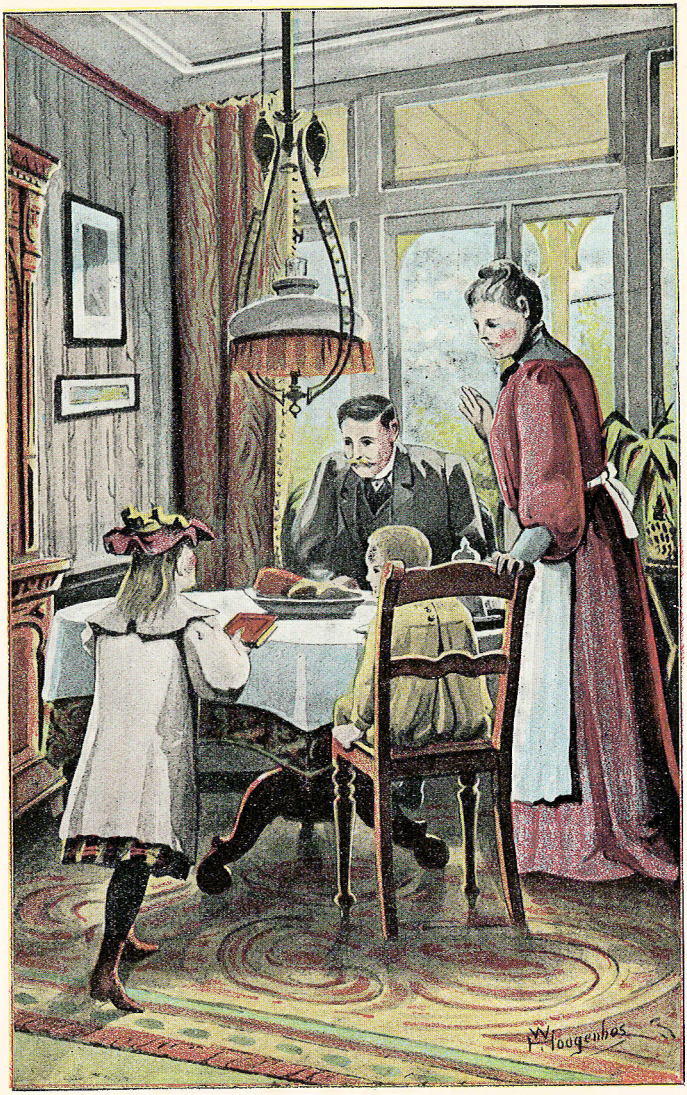
W. Vaagenbas

HOOFDSTUK I.

Ida was een aardig meisje; zoo'n kind waar je op het eerste gezicht al van houden moet. Ieder hield dan ook van haar; haar ouders, haar schooljuffrouw, haar kennissen, en al wie er verder met haar in aanraking kwam, tot het oude, knorrige hondje van grootvader, dat anders niets op kinderen gesteld was, toe.

Nu, dat haar ouders haar liefhadden is heel natuurlijk; vaders en moeders zijn toch in den regel zoo goed, die hebben zelfs hun *niet* aardige kinderen lief.

Maar van vreemden is dat *niet* natuurlijk. Zullen die veel van een kind houden, dan moet het bepaald een aardig kind zijn; en, zooals gezegd, dat wàs Ida ook.

Vooreerst had zij een vriendelijk gezichtje. Daar valt nu wel niet altijd op te rekenen, want ook hiervan geldt wel eens het spreekwoord: *Schijn bedriegt.* Maar bij Ida was dit het geval niet. Zij zag er niet alleen vriendelijk uit, maar zij *was* ook vriendelijk, en daarbij vroolijk, gehoorzaam, gedienstig en zacht. Geen wonder dus, dat de menschen haar een lief meisje vonden. En toch, hoe vreemd het ook klinken moge, toch moesten haar ouders, en ook de schooljuffrouw dikwijls op haar knorren.

Hoe dat kwam? Dat zult ge hooren. — Bij al haar lievigheid had Ida een groot gebrek. Zij was slordig, en niet weinig ook.

Nu zijn gebreken nooit mooi; maar slordigheid is toch al één van de leelijkste, vooral voor een meisje, dat toch in den regel een toekomstig huisvrouwtje is. En wat is er nu van een slordige huisvrouw te wachten?

Die slordige aard kwam bij Ida in alles uit en had haar zelfs den bijnaam van *Slordevinkje* bezorgd. In

haar speelgoedkast, bijvoorbeeld, heerschte altijd een volslagen wanorde. Nooit legde zij de dingen op hun plaats. Ze moest dan ook geregeld een heele poos zoeken naar hetgeen ze noodig had; en met zoeken, dat weet ge, gaat de meeste tijd verloren. Was ze aan het schrijven geweest, dan zaten haar vingers vol inkt; en daar zij de gewoonte had haar handen aan haar goed af te vegen, behoeft ge niet te vragen, hoe haar jurken en schortjes er van voren uitzagen. Kwam zij van de straat, dan vergat zij doorgaans haar voeten te vegen. En, o wee, als het regende, en zij met een natte parapluie thuis kwam! Zij zette die dan wel in den daarvoor bestemden standaard; maar meestal zóó, dat de punt *naast* in plaats van *in* den bak terecht kwam, zoodat al het water in de gang droop, tot gestadige ergernis van het propere dienstmeisje. Zou ze stof afnemen, — want ze deed gaarne wat voor moeder, — dan sloeg ze daarbij heele plekken over; en als ze kopjes waschte, moest een ander ze gewoonlijk nog eens overdrogen, omdat Ida het maar half had gedaan. De prenten, waarmee zij de wanden van haar kamertje versierde, hingen haast alle scheef. Schonk ze water in haar bloemvaasje, dan goot ze er de helft overheen. Had ze iets uit een kast of doos gehaald, dan liet ze deur of deksel openstaan; en zoo ging het den heelen dag door. En als het dan avond was, en zij zich uitgekleed had om naar bed te gaan, dan kon men op elken stoel een kleedingstuk vinden.

Nu zal het niemand meer verwonderen, dat vader en moeder nog al eens op hun Idaatje knorden. Het bedroefde hun wel, maar zij *moesten* het wel doen, juist omdat zij haar liefhadden, en het hun daarom lang niet onverschillig was, wat er van haar groeide.

Ida wist dat wel, en beloofde dan ook telkens beterschap. Maar — beloven en doen zijn twee. Ida liet het echter altijd bij het éérste blijven; en zonder het tweede geeft het eerste niets.

Dat Ida door haar slordigheid niet alleen anderen,

maar ook zichzelve dikwijls noodeloos verdriet bezorgde, is licht te begrijpen; want het kwaad loont altijd zijn meester, óók zijn meesteres. Ik wil u daar eens even een treurige geschiedenis van vertellen. Ida vond het ten minste vreeselijk treurig, en ik denk dat de lezeresjes, die veel van poppen houden, het ook wel zullen vinden.

HOOFDSTUK II.

Ge moet dan weten dat er eens een Bazaar gehouden werd, waar, onder meer, ook een massa poppen te koop waren, de eene al mooier dan de andere. Maar één er van was al bijzonder mooi en groot; haast net een wezenlijk kindje. En ze was zoo netjes! Ze droeg een licht blauw satijnen jurkje met witte kant, een grooten hoed van dezelfde stof, en een paar mooie verlakte schoentjes.

Op een middag ging Ida met haar moeder ook naar den Bazaar, met een gulden op zak, dien zij van haar vader gekregen had, en waarvoor zij koopen mocht wat ze wilde.

Het was voor de kleine koopster geen gemakkelijke zaak, onder al die verschillende voorwerpen iets uit te zoeken; want hoe ruimer de keus, hoe moeilijker dikwijls het kiezen. Zoo ging het Ida ook, toen zij zooveel en velerlei in al die kraampjes uitgestald zag, en de dames, die zich met den verkoop belast hadden, haar om strijd vraagden of ze dit en dat niet aardig vond.

Maar toen ze de blauwe pop in het oog kreeg, was haar keus gemaakt. Jammer maar dat die pop zoo duur was. Zij kostte maar eventjes tien gulden! En die kan men moeilijk betalen als men er maar één bezit. Wat nu gedaan? Ida wist er niets anders op, dan moeder eens heel vriendelijk aan te kijken, en met haar zoetste stemmetje te vragen, of Moe er asjeblieft

de ontbrekende negen bij wilde leggen. Maar moeder had, behalve haar Ida, nog zooveel *levende* poppen om voor te zorgen, dat er met den besten wil geen negen gulden voor een *niet* levende afkon. Het speet Ida verschrikkelijk; maar, zooals gezegd, ze was een lief meisje, en ging dus niet met een ontevreden gezicht aan het pruilen, zooals ik wel eens kinderen heb zien doen, wanneer ze hun zin niet kregen. Ida wist wel dat moeder nooit *neen* zeide, als het even goed *ja* kon zijn, en was dus zoo verstandig om de groote pop maar gauw uit haar gedachten te zetten. Een kleine wilde ze niet hebben, daarvan had ze er genoeg; en dus kocht ze, behalve een portemonnaietje voor zichzelf, een mooien pennenhouder voor Pa, en een doos flikjes voor de kleintjes thuis.

Den volgenden dag bracht Ida's tante ook een bezoek aan den Bazaar. De mooie blauwe pop, waarvan haar nichtje haar verteld had, had nog geen kooper gevonden; en daar tante geen kinderen had, en op geen tien gulden behoefde te zien, kocht ze de pop, en ging ze er dadelijk nichtje Ida gelukkig mee maken.

Ge hadt Ida's gezichtje eens moeten zien toen de doos openging, en de blauwe pop daar in al haar glorie vóór haar lag. Ze kon nauwelijks gelooven, dat die nu werkelijk van haar was, en kuste haar goede tante bijna een ongeluk.

„Kind, kind," zei Moe, terwijl zij glimlachend het hoofd schudde, „zoo'n mooi stuk is eigenlijk nog niet aan je besteed. Ik vrees dat de arme pop haar beste dagen gehàd heeft. Tante moest haar maar bewaren, tot je wat netter op je zaakjes bent."

Maar dit vond tante wel een beetje hard, nu de pop eenmaal in Ida's bezit was. „Laten we er de proef nog maar eens van nemen," zei ze. „Maar zoodra ik dan ook merk dat ze niet goed voor haar kindje zorgt, gaat het achter slot."

Ida beloofde echter de pop heel netjes te zullen houden, — met beloften was ze nooit karig, dat weten

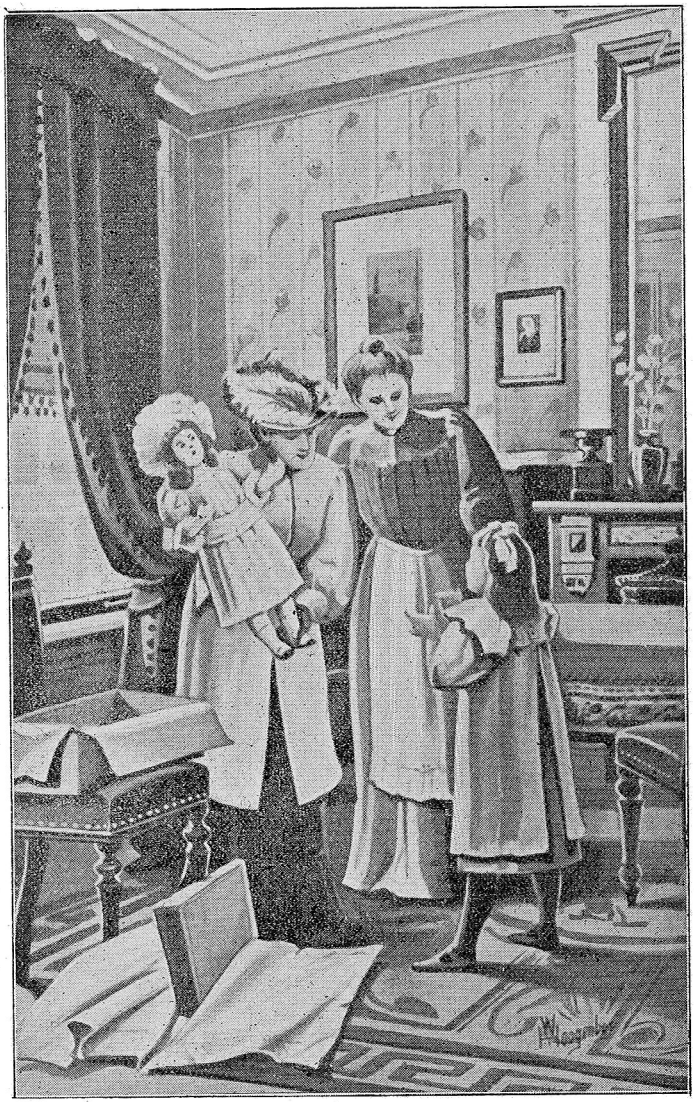

we, — en werkelijk hield ze een tijd lang woord. Ze durfde er zelfs in het eerst nauwelijks mee te spelen, uit vrees van de mooie jurk te zullen kreuken of vuil maken; en zoo dikwijls tante kwam, kon zij haar laten zien, dat er „nog niets aan" was.

Niet lang daarna vierde Ida haar tienden verjaardag. Dat was een prettige dag! 's Middags kreeg ze meisjes bij zich, voor wie ze thee mocht schenken uit haar nieuwe serviesje, dat ze heel gezellig op de tuintafel in het priëeltje klaar had gezet.

De mooie pop, die zij, naar haar tante, Paulina genoemd had, mocht er voor de gelegenheid ook bij zijn, en zat heel deftig tusschen de genoodigden aan de theetafel, in haar rieten stoeltje, ook al een presentje van tante.

Terwijl de meisjes Paulientje bewonderden, schonk Ida thee; en zij deed dit zóó lekker, dat men met smaak nog een tweede en derde kopje nuttigde.

Maar zonder morsen loopt zoo'n theevisite gewoonlijk niet af, en zoo had ook Ida het ongeluk een gevuld kopje om te stooten, waardoor de heele inhoud over het theeblad en het tafeltje uitgestort werd.

Nu, zoo iets kan de beste gebeuren, en is op zichzelf zoo erg niet. Maar om het bezoek dan verder aan zoo'n bemorste tafel te laten zitten, in plaats van even een doek te halen om haar schoon te maken, dat is wèl erg; daar moest men weer de slordige Ida voor zijn.

Na een poosje gezeten te hebben kreeg het gezelschap lust den tuin eens door te wandelen. Paulientje mocht mee, en werd door al de meisjes om beurten gedragen. Eerst ging alles heel bedaard en netjes, maar langzamerhand werd het wandelen loopen, en het loopen vliegen. Er werd krijgertje, blindemannetje, stuivertje-wisselen en nog meer gespeeld, waarbij Paulientjes gezelschap wel wat lastig begon te worden.

„Daar, moeder, heb je je kind terug!" zei het meisje dat haar het laatst gedragen had, tot Ida.

Maar Ida had bij het spelen ook liever haar handen vrij, en bracht haar kind gauw naar het priëeltje.

Even de tafel om te loopen, en de pop netjes in haar stoeljte te zetten, ware het werk van een oogenblik geweest. Maar Ida gunde er zich den tijd niet toe; zij had te veel haast om weer bij haar spelende vriendinnetjes te komen, en legde de pop, zonder er naar te zien, maar zoolang op de tafel neer, waarna ze weer even hard wegdraafde als ze gekomen was.

Een uurtje later werden de meisjes binnen geroepen, waar zij, op de met bloemen versierde tafel, een mooie taart en limonade gereed vonden staan.

Ida was nog even naar het priëeltje geloopen om haar pop te halen; maar mèt dat ze haar opnam, viel haar oog op de plas thee, die nog altijd op het tafeltje lag, en waaraan ze daar straks, bij het neerleggen van haar pop, niet gedacht had. O, wat schrikte ze! Nu moest Paulientje er toch eens in gelegen hebben! Ach ja, het was wel zoo! Kijk eens aan, wat een toestand! Haar jurk, haar hoed, tot haar blonde krulletjes toe, het zat alles vol thee!

Hoe Ida ook veegde en wreef, die hatelijke bruine vlekken wilden er maar niet uit. De mooie kleertjes waren bedorven, en Ida's plezier ook. Het huilen stond haar nader dan het lachen toen ze binnenkwam. Ze durfde het niet te vertellen; maar ze had niets geen smaak in de lekkere taart, waar ze zoo op gevlast had. Ook het spelen ging niet langer van harte. Zij dacht maar onophoudelijk aan haar pop, en was blij toen de meisjes eindelijk gehaald werden, en er een einde kwam aan het feest. Maar *toen* kon ze zich ook niet langer goed houden. Ze begon vreeselijk te huilen, en vertelde Moe al snikkende van het ongeluk. Moeder wilde nu maar niet knorren, omdat haar kind jarig was, en al verdriet genoeg had. Maar toen tante een paar dagen later kwam, en van het ongeluk hoorde, kwam het grootste verdriet pas aan, en ging Paulientje — want tante was een mensch van haar woord — voorloopig achter slot.

HOOFDSTUK III.

Ida was niet dom; maar bij het leeren ging zij al even slordig te werk als bij alle andere dingen; van daar dat zij altijd één van de laagsten van haar klasse was. Lezen en schrijven *kon* ze goed, maar zij *deed* het slecht, omdat ze de woorden al uitsprak, eer ze nog recht gezien had wat er stond, en, bij het schrijven, geen letter behoorlijk afmaakte. Haar boeken zaten vol ezelsooren, en haar schrijfwerk was bezaaid met inktvlekken en fouten; de domste fouten, waar ze soms zelf om lachen moest, als ze haar aangewezen werden. Maar de schooljuffrouw lachte er niet om. Het deed haar verdriet, dat zoo'n vlug kind als Ida altijd zoo achteraan kwam, alleen omdat ze te slordig was om de noodige zorg aan haar werk te besteden.

Ieder jaar werd er op school examen, en daarna prijsuitdeeling gehouden; maar nog nooit had Ida een prijs gehad. Wel huilde zij altijd tranen met tuiten als die dag daar was, en zij de meeste meisjes met een mooi boekje naar huis zag gaan, terwijl zijzelve niets kreeg; wel beloofde zij haar ouders, de juffrouw en zichzelve om tegen een volgend jaar beter te zullen oppassen; maar.... verder dan beloven was het ook hiermee nooit gekomen.

Kort na die treurige poppegeschiedenis was Ida een dagje bij haar tante te visite. Want tante hield veel van kinderen, en had wekelijks een dag vastgesteld, waarop ze een van de nichtjes verzocht.

Dat was altijd een prettig dagje voor de kleine gasten. Zij vonden bij tante wel geen speelmakkertjes, — dat was tante te druk, — maar speelgoed was er in overvloed. Sommige dingen dagteekenden nog uit tantes kinderjaren, — wel een bewijs dat tante er netjes op geweest was. — Daartoe behoorde o. a. een mooie keuken, met van alles er in; geen prullen, maar degelijk kopergoed, dat er opzettelijk voor gemaakt was; en

met een pomp, die echt water gaf. En verder een groote pop, met lange, zwarte krullen en beweegbare oogen; een kastje, dat een schat van poppekleeren bevatte; een ledikantje, een waschtafeltje en een wagentje; alles even ouderwetsch, en wat minder sierlijk, maar daarom niet minder stevig dan het speelgoed uit den tegenwoordigen tijd.

Dit alles werd te voorschijn gehaald, wanneer de nichtjes zoo'n dagje bij tante waren, en ze hadden er telkens nieuwen schik mee, geloof dat maar vrij. Ida vooral greep altijd dadelijk naar de pop, die op zoo'n dag de noodige keeren uit- en aangekleed, gewasschen en te slapen gelegd werd. Maar sedert zij zich van Paulientje beroofd zag, wekte het zien van tantes pop allerlei treurige gedachten en gewaarwordingen bij haar op. Ze kon niet laten om telkens weer over Paulientje te spreken, die zooveel mooier, liever en netter was dan tantes pop, en vergeleek in stilte de stijve zwarte „kurketrekkers" van de laatste bij Paulientjes losse blonde krullen, nu, helaas, stijf van de thee! En bij die overpeinzingen kon ze dan zóó'n droevig gezichtje zetten, dat tante er mee te doen kreeg, en haar gaarne op staanden voet haar eigen pop teruggegeven had. Maar ondanks haar goeden wil kon zij dit toch slecht doen. Ida moest eerst toonen dat ze het verdiende.

„Ik weet er wat goeds op," zei tante daarom, toen haar nichtje er weer eens zoo treurig bij neerzat. „Over twee maanden is het immers weer prijsuitdeeling op school? Nu, als je dan in dien tijd eens goed je best doet, en zorgt dat je me een prijs kunt toonen, dan krijg je van mij Paulientje terug."

Paulientje terug! Ida kreeg een kleur van blijdschap toen ze het hoorde. Het zou nog wel een paar maanden aanloopen, maar, die acht weekjes waren gauw genoeg om.

Vol moed ging zij den volgenden morgen naar school, vast besloten erg haar best te zullen doen. En zij deed het ook. Vooreerst las ze langzamer, en bij gevolg veel duidelijker; en in plaats van maar toe te

schrijven, zooals anders, dacht ze eerst goed na hoe ze de woorden spellen moest, terwijl elke letter den vereischten vorm kreeg, en de leelijke inktvlekken angstvallig vermeden werden.

Zoo ging het met alles wat zij te doen had, en Ida moest bekennen, als ze zoo op haar werk keek, dat die heldere bladen en nette letters toch veel prettiger waren om aan te zien, dan dat bemorste schrijfboek en dat slordige schrift. Ze kreeg zoodoende zelf schik in net werk, en vond het daarbij veel plezieriger om door de juffrouw geprezen dan beknord te worden. En wat waren haar ouders nu tevreden over haar! Vooral toen zij hen reeds een maand later kon verrassen met het goede nieuws, dat zij tien plaatsen vooruit gegaan was. — Ja, ja, Iedje *kon* wel, als ze *wilde*.

Ook de tweede maand vloog om, het examen kwam, en niemand gelukkiger dan onze Ida, toen ze den volgenden dag om twaalf uur met haar eersten prijs naar huis ging.

Het was een mooi boekje, met een linnen bandje, rood met goud, en vier gekleurde plaatjes. Vader en moeder waren met dien goeden uitslag al even gelukkig als hun kleine meid. En wat zou tante wel zeggen! Na het eten, had moeder beloofd, mocht ze dadelijk naar tante toe, om haar boek te laten zien. En dan! .... Dan wachtte haar nieuwe vreugde!

O, o, wat was die Ida blij dat ze nu toch ook eens een prijs had behaald! Wat een keurig bandje! Zouden de verhaaltjes, die er in stonden, ook zoo mooi zijn! Ida was er erg nieuwsgierig naar, en ging er terstond na de koffie in zitten lezen.

Ja, ook de inhoud beviel haar best! Ze had wel aan het lezen willen *blijven*. Maar dat kon niet. Het klokje van half twee riep haar. Ze moest nu weer naar school.

Noode deed ze haar boek dicht en kleedde zij zich aan. Ze was juist midden in zoo'n mooi hoofdstuk! „He, dat vervelende schoolgaan!" wilde ze zeggen. Maar ze

bedacht nog in tijds dat juist „dat schoolgaan" haar dien mooien prijs bezorgd had, en haar straks, door dien prijs, weer in het bezit zou stellen van haar pop.

Die laatste gedachte streek oogenblikkelijk de rimpeltjes weg, die zich bij het sluiten van haar boek op haar voorhoofd vertoond hadden, en tooverde een paar aardige kuiltjes in haar wangen, die haar veel liever stonden dan die leelijke rimpels, en hield haar in de vroolijkste stemming, den ganschen weg naar school.

Maar ach, als ze eens gezien had wat er intusschen thuis gebeurde! Zeker was het met haar vroolijkheid dan spoedig gedaan geweest.

Wàt er gebeurde?

O, al weer iets heel treurigs! Luister maar.

HOOFDSTUK IV.

In plaats dat Ida, vóór zij naar school ging, haar boek in de kast of op het boekenrekje gelegd had, had zij het, ouder gewoonte, zoo maar op de tafel laten liggen, in gezelschap van den inktkoker, dien zij even gebruikt had om haar naam in een nieuw rekenboekje te schrijven, en dien zij insgelijks, en dan nog wel open, op de tafel had laten staan.

Ge ziet, het was de slordige Ida nog, al deed ze haar schoolwerk nu netter.

Aan diezelfde tafel zat Ida's broertje, de kleine Anton, een aardige kleuter van even drie jaar, heel zoet met zijn blokjes te spelen, terwijl hij af en toe eens naar broer Willem keek, die aan het andere einde van de tafel met zijn bouwdoos bezig was.

Anton vond het huis, dat Willem bouwde, veel mooier dan het zijne, zóóveel verstand had hij er wel van, al was hij nog geen architect. Maar Willem was ook vier jaar ouder. Geen wonder dus dat die het beter deed.

Tevergeefs beproefde de kleine man het gebouw van

Willem na te maken. Telkens stortte het in, zoodat hij er ten laatste zijn geduld bij verloor, en de blokjes wegsmeet.

Maar wat zou hij nù gaan doen? O wee, daar viel zijn oog op Ida's prijs! Plaatjes kijken wilde hij, en meteen stak hij zijn handje uit, en trok het boek naar zich toe.

Was Moe nu maar binnen geweest, dan had zij het den kleinen handje-gauw kunnen beletten, en het boek weg kunnen bergen. Maar ongelukkig was zij juist even de kamer uit, en Willem had het te druk met bouwen om op broer te letten, zoodat deze dus ongehinderd zijn gang kon gaan.

De vier plaatjes waren echter spoedig bekeken, en nu verzon hij om te gaan schrijven, zooals hij zus wel eens zag doen. Hij trok den inktkoker naar zich toe, nam de pen in zijn dikke knuistje, doopte haar in den inkt, en wilde juist in het boek gaan krabbelen, toen Willem opkeek.

Nauwelijks zag deze wat zijn broertje van plan was, of hij vloog op hem af, met den uitroep: „Geef hier! Daar mag je niet aanzitten! Dat boek is van zus!"

Maar Anton was niet genegen zijn schrijfplannen op te geven; en bevreesd dat Willem hem het boek af zou nemen, sloeg hij er beschermend de handjes over uit. Doch in zijn ijver sloeg hij te ver, waardoor één handje op den inktpot terecht kwam. Deze kantelde, en op hetzelfde oogenblik vloeide er een zwarte stroom over vingers, tafel, en .... boek.

„Dat is *jouw* schuld, stoutert!" riep Willem verschrikt.

Anton schrikte ook en begon te huilen; waarom wist hij zelf niet. Maar met huilen werd het boek niet schoon. Daarvoor was water beter, meende Willem. Hij liep dan ook aanstonds naar het buffet, schonk water in een glas, maakte er zijn zakdoek in nat, en ging er toen dapper mee aan het vegen.

Maar behalve om te schrijven, is inkt toch maar akelig goedje. Willem spaarde er geen water aan; de bladen waren zelfs al heelemaal doorweekt, en toch

wilden de vlekken niet weg. Ze waren wel veel opgelicht, maar je kon ze toch nog duidelijk zien; en de natte vingertjes, die ook al niet vrij waren van inkt, maakten bij elke aanraking nieuwe vlekken, tot op het roode bandje toe.

Ge kunt denken dat Moe niets in haar schik was, en haar jongens lang niet vriendelijk aankeek, toen zij een oogenblik later binnenkwam, en zag wat er gebeurd was. Ach, ach, die arme Ida! Dat zou wat voor haar wezen als ze thuis kwam! Maar ondanks het innig medelijden, dat Moe met haar had, moest zij toch zeggen, dat het alles al weer haar eigen schuld was. Kleine Anton toch wist niet beter, en Wim had zich op zijn manier uitgesloofd om het kwaad te verhelpen. Had Ida boek en inktkoker behoorlijk weggeruimd, dan was er niets gebeurd.

Welgemoed kwam ons meisje om vier uur thuis, verlangend om het hoofdstuk uit te lezen, waarin ze was blijven steken. Waar was haar boek? O ja, ze had het in de huiskamer op de tafel laten liggen. Maar nu lag het daar niet meer. Moe had het zeker weggenomen en op het boekenrekje gelegd. Neen, daar zag ze het niet. Dan in de kast. Neen, ook niet.

„Moe, weet u niet waar mijn boek is?" vroeg ze eindelijk, na eerst nog eens hier en daar te hebben gezocht.

„Ja," antwoordde moeder met een bedenkelijk gezicht, „ik weet het wel, maar ik durf het je haast niet te geven."

„Hè Moe," lachte Ida. „Geef u het maar gerust. Ik zal wel zorgen dat er niets aankomt."

„Ja, kind; had daar maar liever wat eerder voor gezorgd, en het weggeborgen toen je naar school ging," zei moeder. „Er *is* nu al wat aan."

„Wat dan, Moe?" riep Ida verschrikt.

„Ja, wat dan! Kijk maar eens," zei moeder, het boek te voorschijn halend. „Dat en dat is er gebeurd. Maar het is alweer je eigen schuld. Je laat ook alles slingeren."

Ida barstte in tranen uit.

Haar mooie prijs, waar ze zoo haar best voor gedaan had! Neen, dat was nu toch àl te verschrikkelijk! Ach wat was ze bedroefd!

Moe keek ook ver van vroolijk; niet zoozeer om het boek, als wel om het verdriet dat haar dochtertje er over had. Zij deed al het mogelijke om het arme kind te troosten; daar had ze nog al slag van. Maar ditmaal gelukte het haar toch niet. En waar *moeder* het niet kon, zullen *wij* het ook wel niet kunnen. We zullen het daarom maar niet eens probeeren, en haar maar stil laten uithuilen. Dat is dikwijls nog het beste voor een erg bedroefd mensch.

HOOFDSTUK V.

Zooals we weten zou Ida na den eten dadelijk naar tante gaan om haar prijs te laten zien en haar pop in ontvangst te nemen. Dat was ten minste aldoor het plan geweest. Maar wat zou zij *nu* doen? Met dat bemorste boek aankomen? Ze durfde haast niet. Tante zou zeker zeggen: „Alweer een nieuw bewijs dat je de pop eigenlijk nog niet waard bent." En daarin zou tante gelijk hebben ook. Haar boek thuislaten? Maar dan zou tante natuurlijk vragen: „Waarom heb je het niet eens meegebracht?" En dan moest ze tòch met de geschiedenis voor den dag komen. In het geheel niet gaan? Maar tante wist dat het dien dag prijsuitdeeling geweest was; en als ze nu niet kwam, zou tante zeker denken dat ze er geen had. En Paulientje dan? Ze had zóó gehoopt haar dien avond terug te zullen krijgen.

Moeder raadde haar om maar te gaan, en haar boek mee te nemen, en dan maar alles aan tante te vertellen. En Ida ging; maar het was of zij lood in haar schoenen had. — Wel, wel! Wie had dat nu kunnen denken!

Tante was evenwel niet thuis. Zij had 's middags een telegram gehad van een zieke vriendin, die plotseling heel erg was geworden, en was toen dadelijk op reis gegaan, zonder er in de haast aan te denken, een boodschap voor nichtje achter te laten als ze soms kwam, en haar pop klaar te leggen, ingeval ze een prijs had.

Op andere tijden zou dit een groote teleurstelling voor Ida geweest zijn, maar nù was ze blij dat tante er niet was. Ze moest nu wel zonder pop naar huis; maar daar stond tegenover dat ze nu ook bevrijd was van haar prijs te laten zien. Maar ach, wat maakte dit, welgenomen, uit? Wat ze *nu* niet behoefde te doen, wachtte haar toch *morgen;* want tante zou nog dienzelfden avond met den laatsten trein terugkomen, zei de meid.

„Hè," dacht Ida onder het naar huis gaan, „nu moest er eens een wonder gebeuren, en mijn boek tegen morgen weer heelemaal in orde komen, net zooals het er uitzag toen ik het kreeg. Dat zou heerlijk wezen! Het zou best kùnnen. Vroeger gebeurden er ook wel zulke wonderen. De profeet Eliza heeft wel eens een heelen pot met vergiftigd eten weer goed gemaakt; en slecht water, dat niet te drinken was, ook. Leefde er nu ook nog maar een profeet, hier in de stad, dan zou die mijn boek ook wel weer goed kunnen maken. Maar het zou tòch wel kunnen, al zijn er geen profeten meer. De profeten konden die wonderen toch ook niet uit hun eigen doen. Het was de Heer, Die er hun de macht toe gaf; en de Heer leeft nog, al zijn de profeten dood. Toen de Heere Jezus op aarde was, heeft Hij nog veel meer en veel grooter wonderen gedaan dan de profeten; en Moe zegt dat de Heer, nu Hij in den Hemel is, de menschen nog even graag helpt als toen Hij op aarde woonde. Misschien wil de Heer mijn boek wel weer nieuw maken, of een Engel zenden, om het te doen, als ik het Hem vraag. De Heer zendt nòg wel Engelen, om ons te helpen, al zien we ze niet, zegt Moe. Eigenlijk ben ik niet waard dat de Heer

het doet, omdat ik alweer zoo slordig geweest ben. Ach, die akelige slordigheid! Ik wou dat ik toch maar wat netter was, dan zouden Pa en Moe ook veel meer plezier van me hebben, en niet telkens op me hoeven te knorren. Maar gedurig vergeet ik het weer. Wist ik maar een middeltje om er altijd om te denken. Wacht, ik weet al wat ik doen zal. Ik zal den Heer elken dag bidden, het mij te helpen onthouden, dan zal het wel gaan. De Heer wil de menschen immers graag goed maken.

Zie, dat was een goed plan, dat Ida maakte. En ze wachtte met de uitvoering er van niet tot ze thuis was. Zij wist wel dat de Heer ons overal ziet en hoort, en dat ze op straat ook bidden mocht, al kon ze dan haar oogen niet sluiten. En toen ze 's avonds, eer ze ging slapen, om vergeving bad van het kwaad, dat ze dien dag weer gedaan had, dacht ze daarbij in het bijzonder aan haar slordigheid, en vroeg zij den Heer ernstig, ook daarin een ander kind van haar te maken. En toen vroeg ze van haar boek.

Nu zullen mijn lezeresjes zeker wel bij ervaring weten, dat, als je overdag druk aan iets denkt, je er dan 's nachts nog al eens van droomt. Nu, zoo ging het Ida dien nacht ook. Zij droomde dat er een Engel kwam, die haar kastje opendeed, en het bemorste boek even aanraakte; en dat het toen in eens weer heelemaal schoon werd. Zij had dit in haar slaap zóó duidelijk gezien, dat ze, zoodra ze 's morgens wakker werd, het bed uitvloog en haar kastje opende, om te zien of het waar was. Zij nam het boek in haar handen, doorbladerde het, en — o, wonder! — het wàs zoo! Geen vlekje was er meer aan te bekennen! Van binnen niet en van buiten niet. De bladen, door het water zoo rimpelig en dof geworden, waren weer glad en glanzig, en het mooie roode bandje zag er weer even nieuw en frisch uit als toen ze het pas kreeg. Zij gunde zich niet eens den tijd haar kousen of pantoffeltjes aan te trekken, maar liep in allerijl naar de slaapkamer

van haar ouders, die zij binnenstormde met den uitroep: „Pa! Moe! Kijkt toch eens! — Mijn boek! — Een Engel! — Kijkt toch eens!"

„Kind! Wat is er?" vroegen vader en moeder tegelijk.

„Mijn boek is weer goed! Weer heelemaal nieuw!" riep Ida opgewonden.

„Wàt zeg je? Laat eens gauw zien!" zei Pa, het boek van haar overnemend.

„Maar! Is dat je *prijs!?*" vroeg Moe. Beiden deden verwonderd.

„Ja, 't is waar; 't ziet er weer fonkelnieuw uit," moest Pa toegeven. „En wat zei je nu van een Engel?"

„Ik geloof .... ik dacht .... ik droomde, dat er vannacht. .... Ik weet het zelf eigenlijk niet," stotterde Ida. Toen, een verklaring zoekend, „*U* hebt het niet gedaan, wel Pa?"

„Wàt gedaan, kindlief?"

„Mijn boek schoongemaakt. Of een nieuw gekocht misschien."

„*Ik* heb niets schoongemaakt of gekocht," verzekerde vader.

„En *ik* ook niet," zei Moe, toen Ida háár er op aankeek. „Je hebt het gisteravond zelf mee naar boven genomen en in je kastje gelegd, weet je wel? En na dien tijd heb ik het niet meer in mijn handen gehad."

„Dàn is het ook waar!" riep Ida, nu heel beslist. „Dàn is er vannacht een Engel geweest! Ja, ik heb mijn kastje ook wel hooren opengaan! Eerst dacht ik dat ik het misschien maar gedroomd had. Maar als u of Pa het niet gedaan hebt, dan *moet* het waar zijn, want er is geen mensch anders, die iets weet van het ongeluk met mijn prijs. Nu," ging zij voort, toen haar ouders niets zeiden, „het kàn best, want ik heb er den Heer om gebeden. Ja, ja! Er *is* een Engel geweest. Is 't niet waar?"

Vader en moeder konden hierop geen *ja* zeggen, want zij hadden geen Engel gezien; zeiden ze. Maar dat de Heer haar gebed verhoord, en gemaakt had

dat ze nu met een gerust hart haar prijs aan tante kon toonen, *dat* was wis en zeker.

HOOFDSTUK VI.

Vóór Ida dien morgen naar school ging, wipte zij nog gauw even met haar prijs bij tante aan; want nu de zaak weer in orde was, had zij geen geduld het gewichtige bezoek tot s' middags uit te stellen.

Zij behoefde nu van het gansche ongeluk geen woord te reppen; maar, dan moest ze ook het wonder verzwijgen, dat er op gevolgd was; en dàt kon ze niet. Het brandde haar op de tong; en nauwelijks had tante het boek uit het papier, waar het zorgvuldig in was gewikkeld, of ze vroeg:

„Ziet u er niets aan, tante?"

„Ik zie dat het heel mooi is," zei tante, het boek van alle kanten bekijkende. „Wat fijne plaatjes! En wat een allerliefst bandje! Je hebt opgepast; dat moet ik zeggen!"

„Maar merkt u er niets bijzonders aan?" vroeg Ida.

„Iets bijzonders?" herhaalde tante, nog eens goed kijkende. „Neen, dat nu juist niet."

„Neen, het *is* ook eigenlijk niet te zien," zei Ida. „Ik zal het u maar zeggen. Er is een wonder mee gebeurd."

„Een wonder?" vroeg tante.

„Ja, heusch, tante," verzekerde Ida met iets geheimzinnigs in haar toon. „Er is vannacht een Engel aan geweest."

„Maar kindje, wat meen je toch? Ik begrijp je niet," zei tante. „Een Engel? Aan je boek? Hoe bedoel je dat?"

Ida ging nu aan het vertellen, eerst van het ongeluk natuurlijk; toen van haar spijt, van haar gebed, en eindelijk van de wondervolle verhooring. En tante vond het ook zóó wonderlijk, dat zij er geheel door vergat

het vertelstertje te berispen over haar slordigheid, die alweer de oorzaak van het ongeval geweest was. Alleen zei ze: „Je mag op dat boek nu wel dubbel netjes wezen." En toen ging zij naar de kast waar de pop in lag.

Met stralende oogjes sloeg Ida tantes bewegingen gade, en wachtte zij het oogenblik af, dat de kastdeur zich openen, en Paulientje verschijnen zou. Het eenige wat haar nu nog kwelde, was de gedachte aan de theevlekken in jurk en hoed.

Ha, daar kwam de doos! Nu gauw het deksel er af! Daar was Paulientje! Maar niet in haar bemorste blauwe kleertjes. Neen, Paulientje in het rose! Jurk en hoed, alles spiksplinternieuw! Die goede, lieve tante! Zij had dat alles zelf gemaakt, als een verrassing voor haar nichtje, omdat zij de laatste maanden haar best zoo gedaan had.

Ida's blijdschap te beschrijven toen zij haar kind, na die droevige scheiding, weer in haar armen hield, en dan nog wel zoo keurig netjes, ik kan het niet. Maar het is ook niet noodig. Iedere poppenvriendin zal zich die, ook zonder beschrijving, wel kunnen voorstellen. Zij kon de oogen niet van Paulientje afhouden. O, wat stond dat rose haar lief! Nog liever dan het blauw, vond ze. En, kijk eens, haar krulletjes waren ook weer in orde! Niets kleverig meer! Zij vloog tante om den hals en pakte en kuste haar, dan op de ééne, dan op de andere wang, tot tante het er benauwd onder kreeg, en zeggen moest: „Zoo, nu is het welletjes; houd nu maar op; anders schiet er niets van me over."

Met „nog één stijven zoen" besloot Ida eindelijk haar onstuimige omhelzing, waarna er gelukkig nog zóóveel van tante over was, dat deze een uurtje later een bezoek kon brengen aan haar zuster, Ida's moeder, die haar geheel op de hoogte bracht van die wondervolle geschiedenis, waarvan tante nog altijd het hare maar niet had.

Ziehier wat tante er van hoorde.

„Gisterenavond, zoowat een half uurtje nadat Ida naar bed was gegaan," vertelde Moe, „kreeg ik bezoek van de schooljuffrouw, die, zooals je weet, een goede kennis van ons is, en wel eens zoo'n enkel keertje komt praten. Zij kwam ons gelukwenschen met den eersten prijs, dien Ida had verdiend, en meteen eens vertellen hoe tevreden zij in den laatsten tijd over haar was. „„En wat was ze blij met haar boek!"" zei ze. „„Je hadt een dubbeltje verkeken aan dat gelukkige gezichtje."" „„Ja,"" zei ik, „„ze kwam er ook erg opgetogen mee thuis. Maar haar vreugde is van korten duur geweest."" En toen vertelde ik wat er gebeurd was. „„Ach, dat arme kind!"" zei de juffrouw. „„Daar heb ik nu toch mee te doen. En ze moest haar prijs nog al aan haar tante laten zien, had ze me verteld, en dan zou ze haar pop terugkrijgen."" — „„Juist,"" zei ik, „„dat zit er ook nog achter; daarom heeft ze nu dubbel verdriet."" — Ik kon zien dat het goede mensch er mee begaan was; te meer daar Iedje haar best zoo gedaan had. „„Maar het is niets,"" zei ze. „„Ik geloof dat ik thuis nog net zoo'n boekje heb; dan kan ze het ruilen, het lieve kind. Komaan, ik zal maar eens dadelijk gaan kijken. Misschien slaapt ze nog niet. En hoe eerder haar verdriet voorbij is, hoe beter."" — Ik vond het wel wat erg; maar de juffrouw wilde van geen tegenbedenkingen hooren, en was in een wip de deur al weer uit. Nu, we wonen nog al in elkanders buurt, en het duurde dan ook geen kwartier of zij kwam terug met het nieuwe boek bij zich. — „„Nu zoudt u het haar misschien zelf wel even willen geven,"" zei ik. Nu, dat wilde ze graag. Maar toen we boven kwamen, lag Ida al gerust te slapen. Ik wilde haar wakker maken, maar de juffrouw vond het jammer haar in haar slaap te storen, en vroeg mij of *ik* het haar dan 's morgens maar geven wilde. Maar toen ik Ida's kastje open maakte, om het er zoolang in te leggen, viel haar oog op het verongelukte boek. — „„Wel, wel,"" zei ze, het opnemend, „„wat ziet het er

uit! Ik wil gelooven dat het arme kind er wanhopig over is. Wacht,"" zei ze, „„ik zal voor de aardigheid *dit* meenemen, en het nieuwe er stilletjes voor in de plaats leggen. Nu moet u er haar maar niemendal van zeggen,"" zei ze, „„en wachten tot ze het zelf merkt; des te grooter zal de verrassing voor haar zijn."" — Dat beloofde ik haar; en toen Ida nu van morgen met het nieuwe boek bij ons op de kamer kwam, en vroeg of *wij* er iets aan gedaan hadden, konden we gerust *neen* zeggen."

„Alleraardigst," vond tante. „Dat was dus een mengeling van waarheid en droomen. Nu, dat ze is gaan droomen van wat haar hoofdje overdag zoo vervuld had, is nogal natuurlijk."

„O ja, dat gebeurt me zelf ook dikwijls genoeg," stemde Moe toe. „En 't is best mogelijk dat ze me in haar slaap werkelijk haar kastje heeft hooren opendoen. Die deuren piepen zoo; en ik hoorde even wat beweging in haar bedje. Ze is er wel niet bepaald wakker van geworden; want toen we bij haar gingen kijken, en de juffrouw haar goeden nacht zei, merkte ze van niets. Maar onbewust zal ze 't stellig wel gehoord hebben, en ik denk dat ze er toen van aan het droomen is gegaan."

„Ja, ja, dat zal wel zoo wezen," zei tante. „En nu is voor haar die droom, in verband met haar overdenkingen en haar gebed, het wonder, waarvan ze me verteld heeft."

„Precies," zei moeder. „O, je hadt haar van morgen moeten zien, toen ze bij ons op de kamer kwam!"

„Ze was bij mij ook nog heelemaal onder den indruk," lachte tante.

„Dat begrijp ik," zei Moe. „En wèlbeschouwd *is* het ook wonderlijk dat de juffrouw, die zoo zelden komt, juist nù komen moest, en dat Iedje al sliep. Want nu wist ze van niets, en kon ze je het nieuwe boek met een gerust geweten als haar echte prijs toonen, wat toch veel prettiger voor haar was dan te moeten zeggen: „Mijn wezenlijke prijs is al bedorven, maar de

juffrouw gaf er mij uit medelijden dezen voor in de plaats."

„Zeker, zeker," beaamde tante. „Het was wel geen bovennatuurlijk wonder; maar we mogen toch gerust gelooven, dat het een gebedsverhooring is, en de juffrouw als een goede Engel door den Heer is gezonden om het lieve kind te rechter tijd van haar verdriet te verlossen. Ja, ja; nu begrijp ik er alles van."

En nu begrijpen de lezeresjes het ook.

Ida begreep het nog *niet* zoo spoedig. Eerst jaren later, toen ze al te groot was om met een pop te spelen, heeft haar moeder het haar verteld. En het speet haar niet dat ze het niet vroeger had geweten.

Ida heeft na dien tijd nog dikwijls een prijs gekregen; maar dien eersten heeft ze altijd met bijzondere oogen aangezien. En netjes dat ze er op was! Dat boek en haar pop waren twee dingen, waarvoor zij altijd de grootste zorg bleef dragen. En toen ze zag dat ze op *sommige* dingen netjes kon zijn, als ze wilde, legde zij zich met allen ernst toe om het nu ook op *alles* te zijn. En langzamerhand gelukte het haar; want, zooals we gezien hebben, steunde zij daarbij niet op haar goeden wil en haar eigen krachten; maar elken dag opnieuw zocht zij hulp bij den Heer. En wat we ons biddend voornemen, en in 's Heeren kracht ten uitvoer brengen, *moet* altijd goed gaan. Beproef het maar.

Ik hoop dat er onder de meisjes, die dit boekje lezen, geen zijn, die den naam van *Slordevinkje* verdienen. Maar in geval deze hoop een ijdele mocht zijn, wil ik er nog een tweede aan toevoegen; deze namelijk, dat het verhaal van Ida's lotgevallen er toe moge bijdragen om hen van die ondeugd te genezen. En nu ik toch eenmaal aan het hopen ben, moet er ook nog maar een derde bij. En die *derde* hoop is, dat de *tweede* althans *geen* ijdele moge blijken.

FRISCH
GOET
CLAER